

ELLIOT FLETCHER

**SCOTCH
ON THE
ROCKS**

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Elliot Fletcher

Oorspronkelijke titel: *Scotch on the Rocks*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Ed van Eeden

Omslagontwerp: Sam Palencia / HarperCollins US

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Sam Palencia

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1827 0

ISBN 978 94 027 7524 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juni 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Publishers* Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

TOEN

Callum

Verliefd worden op Juniper Ross voelde als oversteken zonder op het aanstormende verkeer te letten.

Eind juli rende ik over het zinderend hete perron van Waverley Station in Edinburgh. De lucht hield de geur vast van rook en een kokende riolering, het kenmerkende aroma van vuile stadsstraten. De hitte sloeg in helse golven omhoog van het asfalt – en daar was ze. Door het treinraampje leek ze op een luchtspiegeling in de woestijn.

Er hadden al waarschuwingsbellen moeten rinkelen toen ik het eerste klaskaartje nat liet worden in mijn doorweekte hand en mezelf tussen de dichtschuivende wagondeuren door wierp, nog *nét* op tijd om al mijn ledematen te behouden. Haar wagon. *Want wie heeft er nou extra beenruimte nodig? Ik niet.*

Er hadden rode vlaggen moeten wapperen toen ik haar van dichtbij zag en dacht: *te jong* – en toch tegenover haar ging zitten. Het zweet droop van me af, net zoals de condens op haar ijskoude latte. Ze keek net lang genoeg op van haar paperback om een druppel langs mijn hals naar beneden te zien glijden.

Zinderend. Dat was het woord dat me bij haar altijd te binnen zou schieten.

Ze deed me denken aan Sneeuwvitjes sarcastische tweelingzus. Een bleke huid met een permanente bloes op haar wangen. Zwarte kleding, zwarte laarzen en een subtiel piercinkje door haar neustussenschot. Destijds had ze nog lang haar, pikzwart en krullend tot aan de onderkant van haar ruggengraat. Een grijns op haar lippen alsof ze de clou van een grap al kende terwijl ik die nog moest horen.

Of misschien had ik die al gehoord.

De waarschuwbellen rinkelden wel degelijk, maar ik negeerde ze allemaal en plofte tegenover haar neer. Omdat ik geen man ben die zijn kaarten te vroeg op tafel legt, gunde ik haar een volle vijf minuten om interesse te veinzen in haar boek voordat ik vroeg: 'Woon je in Glasgow of in Edinburgh?'

Ze keek nauwelijks op van de bladzijde. 'Alsof ik zulke informatie zomaar zou geven aan een engerd in de trein.'

Haar stem was laag, haar accent vloeiend en melodieus op een manier die perfect een plekje in mijn brein wist te raken. Zelfs als ze hier woonde, was ze geen Laaglander.

'Normaal zou ik dat een vrouw inderdaad afraden, maar in dit geval ligt het anders.'

Ze sloeg een bladzijde om. 'En waarom is dat?'

Ik boog iets naar haar toe, ademde haar parfum in en fluisterde: 'Omdat ik te vertrouwen ben.'

Ze lachte en ik voelde me alsof ik een medaille gewonnen had.

'Een betrouwbare engerd? Jij bent al de vierde die ik vanochtend tegenkom.'

Ik was nog nooit zó verdomd fucking gecharmeerd geweest door iemand. Terwijl ik alleen maar onderweg was naar Glasgow omdat mijn jongere broer Alistair me wilde voorstellen aan zijn nieuwe vriendin. Dat maakte mij waarschijnlijk de beroerdste broer op aarde, want ik was op dat moment bereid om al mijn plannen voor de komende drie dagen te laten vallen en haar te smeken om elke seconde ervan te vullen met mij.

Toen stopte de trein in Glasgow en kreeg ik de eerste klap in mijn maag.

Ze had een vriend. Natuurlijk had ze een vriend.

Shit, maar het voelde oneerlijk dat een meisje als zij al in een serieuze relatie zat.

Uren later, toen ik in de veel te schone keuken van mijn broertje stond, kwam de tweede klap.

Mijn maag zakte naar mijn hielen toen ik haar voor de tweede keer die dag zag. Haar slanke hand in de mijne toen we elkaar begroetten.

De kleine Juniper Ross.

Ik kon niet geloven hoe wreed het lot was om haar hier te laten opduiken. Allebei waren we ontsnapt uit ons kleine dorp op het eiland Skye. Ze was de beste vriendin van mijn kleine zusje.

In de trein had ik de link niet gelegd, omdat ik te verblind was door de gedachte aan die ellenlange benen om mijn middel.

Alistairs nieuwe vriendin.

En ik had haar voor het eerst ontmoet in de trein van kwart voor negen van Edinburgh naar Glasgow.

Zeven maanden en twaalf dagen te laat om haar de mijne te maken.

Verliefd worden op Juniper Ross voelde als oversteken zonder op het aanstormende verkeer te letten.

Ik voelde hoe mijn voeten de stoeprand verlieten. Zag de koplampen flitsen. Hoorde het gepiep van banden. Beleefde die fractie van een seconde waarin ik nog terug had kunnen gaan om mezelf te redden.

Maar toen lachte ze.

Ze lachte alsof haar hele lichaam op het punt stond om op te stijgen, en dat liet een vuur in mij ontbranden dat ooit was uitgedoofd op de dag dat mijn bullebak van een vader zijn zestienjarige zoon het leger in stuurde.

Juniper lachte, en ik spreidde mijn armen om de klap te verwelkomen.

Vanaf dat moment sloot ik mijn gevoelens diep in mijn lichaam op. Ik flirtte en daagde haar uit en dreigde ermee haar 's nachts te stelen van mijn broer. Ik haalde mijn hand door haar haren en tikte plagerig tegen haar neus, zoals een grote broer zou doen.

Maar vooral... vermeed ik haar. Want elke keer dat ik Juniper Ross zag, werd ik weer een stukje meer van haar.

Drie jaar later, Glasgow

Juniper

‘Bekijk je de documenten die ik heb gemaïld vanaf de conferentie in het Boutique Hotel? Ik heb een paar alinea’s gemarkeerd in het gedeelte over het duurzame bedrijfsmodel –’

‘Dit ziet er allemaal erg modern uit. Je weet toch dat je vader de herberg liever traditioneel hield?’

O ja? Nou, papa is er niet meer. Mijn hand klemde zich strakker om mijn telefoon terwijl ik die gemene opmerking inslikte en naar de deur van mijn hotel in het centrum van Glasgow staarde. ‘Dat begrijp ik, maar we moeten nu veranderingen doorvoeren als we willen concurreren met de toevloed aan particuliere vakantiewoningen op het eiland.’

‘Ik ben blij dat je zo enthousiast bent, Juney. Papa zou zo trots op je zijn.’

Maar nee... dat hoefde ze niet te zeggen.

Dit had geen enkele zin. Ik wist al vóórdát ik de verdomde veerboot vanaf Skye nam dat de conferentie nutteloos zou zijn, maar omdat ik een idioot ben, was ik toch gegaan. Met een vermoeide hand wreef ik over mijn gezicht. ‘Misschien kunnen we het erover hebben als ik thuiskom.’

‘Als jij dat wilt, liefde.’

Ik wilde het helemaal niet. Maar ik ging ermee akkoord. Zoals altijd.

‘Heb je nog grote plannen voor vanavond? Je bent al zo lang niet meer in Glasgow geweest.’

‘Een heleboel roomservice en die stomme trouwfilm, je weet wel, waarin die man in het zwembad van zijn schoonouders valt,’ loog ik terwijl ik al naar de deur liep.

'Father of the Bride? Een klassieker. Zulke liefdesverhalen maken ze niet meer.'

'Als jij het zegt.' Mijn adoptiemoeder was altijd al overdreven romantisch geweest.

'Heb je niet afgesproken met Alistair?'

'Nee, waarom zou ik?'

'Ik zeg het alleen maar, want na zoveel jaren samen is het zonde om dingen zo te laten –'

'Fiona.' Ik sprak haar naam uit als een waarschuwing.

'Dan is het toch fijn als jullie op z'n minst vrienden kunnen zijn. Hij wás ten slotte je verloofde.'

'Het zal wel aan mij liggen, maar ik zou een verloofde die je verlaat zodra je vader ziek wordt niet snel in de categorie "toekomstige dikke vrienden" zetten,' beet ik haar toe.

Stilte.

Shit.

'Fiona, het spijt me –'

'Ik weet het.' Haar stem trilde. 'Soms is het gewoon moeilijk om aan hem te denken.'

Ik wilde opnieuw mijn excuses aanbieden, maar ze snoof op de manier waarop ze dat altijd deed als ze zich herstelde.

'Voor mij is het ook moeilijk,' zei ik zacht. Heimwee niet naar een plek, maar naar een persoon. 'Oké... ik zie je morgen. Mijn bus vertrekt vroeg, dus ik moet nu echt gaan slapen.'

'Morgen.' Verbeelde ik me die teleurstelling in haar stem alleen maar? 'Ik hou van je, Juney.'

Mijn borst verkrampte toen ik dat niet terug kon zeggen.

Buiten op straat werd ik omhuld door de vertrouwde victoriaanse architectuur van Glasgow. Ik zette mijn frustratie om in het ritme van mijn hakken op de stenen, die schreeuwden: *thuis, thuis, thuis*. In plaats van links af te slaan richting de River Clyde en de glimmende torens vol stadsappartementen sloeg ik rechts af en laveerde tussen arm in arm lopende stelletjes door naar de rij chique restaurants aan Hope Street.

Die buurt hoorde bij een jongere versie van mezelf. Een stuk wilder, veel minder cynisch en iets te veel T-shirts met de namen van rockgroepen in haar kast. Op de een of andere wonderlijke manier had ik mijn diploma in de journalistiek goed weten te gebruiken om een startersfunctie bij de *Glasgow Herald* te bemachtigen, amper een jaar na de uni. Daar vertelde ik dan nooit bij dat ik voor de roddelrubriek werkte – de stokoude hoofdredacteur had één blik op mijn neuspiercing geworpen en gezegd: ‘Jij brengt vast wat meer pit,’ wat dat ook mocht betekenen.

Ik vond het niet erg dat die verhalen niets voorstelden. Ik genoot van de eindeloze drukte in het kantoortje waar bureaus als hokjes naast elkaar stonden. Van de geur van afschuwelijke koffie uit mijn WORLD’S SEXIEST JOURNALIST-mok (een cadeau van mijn beste vriendin Heather). Van het gevoel dat, als ik écht in een verhaal zat, mijn vingers nauwelijks snel genoeg konden typen om de woorden bij te houden – alsof ik mijn vinger op de polsslag van iets groots had gelegd.

En ik vond het heerlijk dat Alistair elke vrijdag de metro nam van Hillend naar Buchanan Street om met me te gaan lunchen.

Bijna een jaar geleden sinds ik een voet in de stad had gezet.

Bijna een jaar geleden sinds het verlovingsfeest dat alles veranderde.

De herinnering aan mijn vader, Alexander, die op de dansvloer in elkaar zakte met een hand op zijn borst, liet een kou door me heen trekken. Een hartaanval. Van de ene op de andere dag veranderde de sterkste man die ik ooit gekend had in een kwetsbare, bijna kinderlijke versie van zichzelf, die herstelde in een ziekenhuisbed.

Ik had alles laten vallen. Was halsoverkop naar huis gegaan om voor hem te zorgen. Had mijn leven en mijn relatie op pauze gezet.

En toen overleed hij, nog geen vier maanden later.

Met hem stierven ook al mijn dromen.

Je bent beter af in je eentje, kind. Wie zou er nou bij jou willen blijven?

De spookachtige stem sneed door me heen als een witgloeiende priem. De stem van een naamloze, gezichtsloze vrouw die haar eenjarige dochter achterliet in een ziekenhuis-wc.

Ik schudde de neiging af om naar mijn lege ringvinger te kijken en dook de eerste bar in die ik tegenkwam.

Dertien maanden – ik was die ring langer kwijt dan ik hem had gedragen – en toch voelde ik het gewicht ervan nog altijd, als een ontbrekend stukje van mijn lichaam.

Een jonge man begroette me bij de deur, zijn hoofd in zijn nek om me aan te kijken. Zijn ogen werden net iets groter, en mijn lippen krulden in een duivels genoegen. O, daar genoot ik echt van. Jammer dat hij een beetje te klein was naar mijn smaak. Noem me gerust ouderwets, maar als een man mij tegen een muur neukte, had ik liever niet dat mijn tenen over de vloer sleepten.

Lengte was het allerminste wat ik eiste bij het selecteren van gezelschap voor de nacht. Niet dat ik per se op zoek was. Alles wat ik wilde, was drinken en eten tot ik vergat dat ik weer in Glasgow was, waar het spook van mijn oude leven me op de hielen zat.

Ik nam plaats in een klein zitje achterin en hield de ober tegen voordat hij kon weglopen. Twee martini's en een klein feestmaal aan koolhydraten van de barkaart. Binnen enkele minuten stond het eten voor me: twee kommen dunne frietjes, in whisky gepaneerde uienringen, van die kleine balletjes met vegetarische haggis in het midden, en een schaalje olijven. Ik stopte er eentje van in mijn mond en liet de zoute smaak op mijn tong smelten, toen er een schaduw over me heen viel. Een hand klemde zich vast aan de rugleuning van de bank. Mijn blik volgde die hand omhoog naar de eigenaar ervan.

Een man van ongeveer mijn leeftijd. Aantrekkelijk, maar op een nogal gewone manier. Het soort man dat je vindt in een catalogus van kantoormeubelen – knap, maar niet knap genoeg om je af te leiden van de bureaustoel met verstelbare lendensteun.

‘Heb je een feestje?’ Hij keek grijnzend over de ronde tafel, waarbij er een kuiltje in zijn wang tevoorschijn kwam waarvan hij waarschijnlijk dacht dat het onweerstaanbaar was. Ik vroeg me af of hij die blik oefende in de badkamerspiegel.

‘Een rouwwake, als jij je hand niet van mijn bank haalt.’

Hij schrok, zijn ogen flitsten ongelovig naar de mijne. ‘Je poeiert me af? Zomaar?’

Ik trok de tweede olijf met mijn tanden van het prikkertje. ‘Zomaar.’

Een man achter hem – ongetwijfeld een vriend van hem – lachte snuivend in zijn glas.

‘Bitch,’ siste hij, waarna hij zijn middelvinger naar me opstak en wegbeende.

‘Onbeleefd!’ riep ik hem na. ‘Ik dacht dat je vrienden wilde zijn?’

Ik had nauwelijks nog een hap genomen toen er een tweede schaduw over mijn tafel viel. Vast een van zijn vrienden die dacht zijn kans te kunnen wagen bij die bitch daar achterin. Misschien had ik dubbel pech en hadden ze er geld op ingezet.

Omdat ik niet in de stemming was, keek ik niet eens op. ‘Als je ook maar een stap dichterbij komt, steek ik dit cocktailprikkertje in je oog.’ Ik hield het minuscule wapen omhoog, zodat hij het goed kon zien.

‘Onnodig gewelddadig en toch bewonder ik de creativiteit, harpij.’

Ik verstijfde. Elke haar op mijn lichaam kwam overeind bij dit diepe accent. De bijnaam. De ondertoon van humor waarmee een man ver-raadt dat hij weinig dingen écht serieus neemt.

Een heel ander soort spook.

Langzaam achteroverleunend dwong ik mezelf mijn stem neutraal te houden. ‘Callum Macabe.’

Hij knikte naar mijn nieuwe vriend aan de bar. ‘Dat zag er bruut uit.’ Zijn glimlach onthulde scherpe hoektanden waar ik altijd jaloers op ben geweest.

Hij droeg een antracietkleurig pak, donker maar niet helemaal zwart. Geen stropdas. Zijn lichtbruine haar – exact dezelfde tint als dat van Alistair – was iets langer dan de laatste keer dat ik hem zag, met lichte krullen bij de rand van zijn openstaande overhemdkraag.

Ik sloeg mijn benen over elkaar in een gebaar dat er zelfverzekerder uitzag dan ik me voelde. ‘Voor hem of voor mij?’

‘Die gast leek helemaal ontdaan.’

‘Ik ben er zeker van dat hij vanavond wel een andere bitch vindt om hem te vermaken.’

Callums grijns verdween. Zijn schouders spannen zich onder zijn nauwsluitende jasje. ‘Noemde hij je zo?’

Hij leek bijna... boos, een emotie waarvan ik niet dacht dat die bij

Callum Macabe zou passen. Dat amuseerde me genoeg om plagerig te vragen: ‘Waarom Callum... ben je van plan om mijn eer te verdedigen?’

‘Als je het lief vraagt.’ De woorden waren luchtig. De blik die hij de mannen aan de bar toewierp was dat níét. Ik zou zweren dat ze allemaal iets onderuit zakten op hun barkrukken.

We vielen stil, en ik draaide het lege cocktailprikkertje tussen mijn roodgelakte lippen. Callum keek ernaar met een intensiteit die ik niet gewend was, zijn kobaltblauwe ogen – identiek aan die van Alistair – flitsend en scherp.

Plotseling werd ik teruggeslingerd naar die dag in de trein. De onverhulde broeierigheid in zijn blik toen hij me voor het eerst weer zag in Alistairs huis. Die was zichtbaar, en meteen weer weg, om plaats te maken voor spijt, die zich als een masker over zijn gelaatstrekken legde. Beleefd. Afstandelijk. Een beetje kil.

Misschien keek iedereen zo naar de vriendin van zijn broer.

Maar zo keek hij nu niet naar me.

Hij trok zijn jasje uit, slingerde het over de rugleuning van de bank en ging zitten.

‘Wat doe je?’ wilde ik weten, terwijl ik de tafel vasthield toen hij er met zijn knie tegenaan stootte.

‘Eten.’ Nu volgden zijn manchetten – eerst knoopte hij ze los, vervolgens rolde hij de witte stof van zijn shirt op over zijn gespierde onderarmen, bedekt met lichte haartjes. Hij hield beleefd wat afstand tussen onze dijen, maar zijn blik bleef hangen op de kanten bralette die net zichtbaar was onder mijn shirt. Een spier in zijn kaak spande zich.

Ik sloeg mijn armen over mijn borst. ‘Heb jij je eigen eten besteld, dan?’

Lachrimpeltjes in zijn ooghoeken. ‘Ga je dit serieus allemaal opeten?’

‘Ja.’

Hoewel hij er duidelijk van overtuigd was dat ik blufte, gaf hij exact dezelfde bestelling door toen de ober langskwam – minus de olijven.

Daarna nipte hij van zijn drankje en bekeek hij me met een nieuwsgierigheid die me op mijn zenuwen werkte, al deed ik net alsof hij niet bestond en proefde ik alles wat op tafel stond.

Ik vroeg hem niet om weg te gaan.

Dat had ik wel moeten doen.

Want in de korte tijd die het de ober kostte om terug te komen met zijn eten, was er een onzichtbare derde persoon tussen ons opgedoken.

Alistair, die op dat moment waarschijnlijk tien minuten verderop in zijn chique hoogbouwappartement zat.

‘Wat doe jij hier?’

Hij leek opgelucht te zijn door die vraag. Of misschien opgelucht door wat ik níét vroeg.

‘Oude legervrienden weer eens gezien. En jij?’

‘Een conferentie in de stad over kleine ondernemingen.’

Hij knikte, zijn grote vingers volgden de rand van zijn glas. ‘Jij runt Ivy House nu. Hoe gaat dat?’

Verschrikkelijk, wilde ik schreeuwen. Fiona is een regelrechte controlfreak geworden sinds Alexander overleden is en weigert me iets te laten veranderen. Heather en ik praten nauwelijks nog. En ik heb geen flauw idee wat ik aan het doen ben.

Wat ik zei was: ‘Het gaat wel.’

Zijn wenkbrauwen trokken samen – hij las duidelijk tussen de regels door. ‘Ah, familie zaken... Ik vind het echt heel erg van je vader, ik had je nog willen spreken op de begrafenis...’

Ik snoof in mijn martini. ‘Absoluut niet. Als je dáármee begint, kun je je eten meenemen en vertrekken.’

‘Wat?’

‘Medelijden.’ Een rimpel boven mijn neus.

‘Het is geen medelijden, het is medeleven.’

‘Is precies hetzelfde en dat wil ik niet.’

‘Oké.’ Hij legde een arm over de gebogen rugleuning van de bank, zijn vingers op een haarbreedte van de uiteinden van mijn bob. De laatste keer dat hij me zag, viel mijn haar nog in lange golven over mijn rug. ‘Wat wil je dan, Juniper?’

Fuck, het was ineens verstikkend warm hierbinnen. Ik kon mijn jas niet uittrekken zonder dat hij zou denken dat het een soort uitnodiging was.

Misschien moest ik hem dan juist wel uittrekken.

‘Ik wil mijn twee martini’s in alle rust kunnen opdrinken.’

‘Je hebt er maar eentje.’

‘En heb alvast een tweede besteld.’ Ik wees naar de ober, die lief bloosde en een halfslachtige zwaai maakte.

‘Hm.’ Callums blik ging van de ober terug naar mij. Toen schoof hij wat dichterbij, het leer van de bank kreunde onder zijn gewicht. ‘Dat is niet wat je wilt, denk ik. Volgens mij vind je het geweldig dat ik hier ben om jouw eenzame avondje te verpesten. En zodra die twee martini’s hun werk doen, ga je me bedanken dat ik je een teleurstellende nacht heb bespaard met een of andere twintiger die in twee stoten klaar is.’

Ik rolde overdreven met mijn ogen. ‘Jezus, ik was vergeten dat je zo bent.’

‘Zo eerlijk?’

‘Nee, zo arrogant.’

‘Harpij, ik heb niesbuien gehad die langer duurden dan die jongen tussen jouw benen.’ Zijn blik gleed over mijn gezicht en bleef hangen bij de lijn van mijn kaak, waar mijn kortere haar nu tegenaan streek.

Ik deed hetzelfde. Hij was knapper geworden in het jaar dat ik hem niet had gezien – zijn trekken waren scherper, zijn stoppels net iets langer. Vroeger vond ik hem te ruw en gaf ik de voorkeur aan Alistairs verfijndere gezicht.

Nu zag hij er anders uit.

Of misschien zag hij er precies hetzelfde uit en was er iets anders veranderd.

Zijn keel bewoog toen hij slikte.

‘Ik vind je haar mooi zo,’ zei hij. Zijn stem klonk rauw en laag, alsof hij eigenlijk iets heel anders bedoelde. Alsof hij de woorden rechtstreeks mijn huid in likte, zo intens reageerde mijn lichaam erop. Terwijl ik zijn blik vasthield, stak ik een hand op om de ober te wenken.

‘Wat doe je?’

‘De drankjes bestellen.’ Die zou ik nodig hebben.

‘Heb je een jas bij je?’ Callum schraapte zijn keel nu hij me naar de uitgang van de bar volgde.

Ik schudde mijn hoofd.

We hadden uren gepraat. Uiteindelijk at Callum zonder commentaar mijn frietjes op toen ik de kom van me af schoof. Het gesprek was geen moment naar Alistair afgedwaald, en tegen de tijd dat we ons van de bank lieten glijden, voelde ik zijn aanwezigheid niet langer als een last tussen ons in.

Waarschijnlijk het effect van twee martini’s. De laatste smaakte extra sterk en dat was precies het moment waarop de broer van mijn ex kussen me niet langer een monumentale vergissing leek.

Hij droeg nog steeds alleen zijn witte overhemd. Zijn colbert hing nu galant over mijn schouders nadat de airco in de bar ondraaglijk was geworden.

‘In welk hotel zit je?’

Bij de entree bleven we stilstaan.

‘Het Grosvenor.’

Hij staarde me lang aan, wreef met een hand over zijn kaak en schudde zijn hoofd. ‘Ik ook.’

Ik voelde dat hij loog, maar werd te veel afgeleid door de hitte die door mijn lichaam joeg om er iets van te zeggen.

‘Wat een toeval,’ antwoordde ik.

Zijn hoofd draaide abrupt mijn kant op. ‘Ik kan je erheen rijden. Ik heb maar één drankje op.’

We stonden schuin tegenover elkaar in een hoek van het halletje, als tegenstanders in een boksring, wachtend tot de ander als eerste zou opgeven. Zijn kaak spande aan nu zijn blik lager gleed, langs de lijn van mijn hals, en bleef rusten op de V van mijn shirt, half verborgen onder zijn jasje.

Toen de spanning te veel werd, sloeg ik mijn ogen neer en keek ik naar de grond – precies op tijd om hem naar me toe te zien stappen.

Hij stopte pas toen zijn nette schoenen tegen mijn open sandalen fluis-
terden en mijn rug tegen de buitendeur drukte.

De lange stilte pulseerde.

‘Wijs me af, Juniper.’

Ik kon niet nadenken. Kon niks zeggen door het geraas van mijn
hart.

Dit was zo verkeerd. God, dat was waarschijnlijk grotendeels de re-
den waarom ik er zo op kicke.

Zijn vinger gleed langs mijn hals. ‘We weten allebei waar dit naar-
toe gaat. Zeg het... Fuck, zeg dat ik afstand moet nemen. Zeg dat ik
me als een fatsoenlijke broer moet gedragen... Zeg dat ik je in een taxi
moet zetten en niet meer achterom moet kijken.’ Zijn stem trilde, de
woorden klonken zo rauw dat het leek alsof ze uit zijn borstkas werden
gerukt. ‘Juniper. Zeg dat dit een slecht idee is. Zeg dat... Zeg dat ik niet
geschikt ben voor jou.’

Toen ik stil bleef, tilde hij mijn kin met zijn duim op, totdat onze
blikken zich verstrengelden. Zijn gezichtsuitdrukking zweefde ergens
tussen brandende begeerte en paniek.

‘Jij moet het zeggen. Ik kan niet uit mezelf bij je weggaan.’

De stilte galmde na in twee donderende hartslagen, Alistairs knap-
pe gezicht flitste achter mijn gesloten ogen. Zijn glimlach wreed spot-
tend.

En die stem gleed als een aal mijn gedachten in, herinnerde me er-
aan dat ik nergens aanspraak op kon maken. Dat ik het verdiende om
alleen te zijn.

‘Haal de auto maar.’